

Nový začiatok,
nová šanca na lásku...

Veterinár Z Hope Green

SHEILA NORTONOVÁ

Ljndeni

Veterinár z Hope Green

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindenisk.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Sheila Nortonová
Veterinár z Hope Green – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Veterinár Z Hope Green

Ljndeni

**Nový začiatok,
nová šanca na lásku...**

Veterinár Z Hope Green

SHEILA NORTONOVÁ

*Venujem našej „babke Peg“, mojej zosnulej svokre,
ktorej obľúbené mimovoľné frázy budú navždy žiť v našich
rodinných rozhovoroch! Postava babky Peggy v tomto príbehu
ňou nie je inšpirovaná, ba dokonca sa jej ani nepodobá,
ale pri písaní som na ňu často myslela.*

PRVÁ ČASŤ
ÚTEK NA VIDIEK

PROLÓG

Bol krásny teplý deň na konci mája a príroda po oboch stranách cesty sľubovala skoré leto. Uháňala som svojím malým autom po diaľnici v rýchlom pruhu, stiahla som okienko a pustila rádio hlasnejšie, aby som cez svišťanie vetra počula hudbu. S každým kilometrom som sa cítila uvoľnenejšie. Starosti aj neistota sa začali vytrácať a srdce mi poskakovalo od nedočkavosti.

Dedinka Hope Green. Zelená nádej. Už len jej názov ma naplňal optimizmom. Pospevovala som si s rádiom a spomínala na veselé rodinné dovolenky, ktoré som v detstve trávila na pobreží Dorsetu. Hope Green sa odvtedy sotva zmenila, čoraz rýchlejšie tempo života ešte nepoznačilo jej prastaré kúzlo. Bolo to miesto, kde som sa mohla uvoľniť a upokojiť, vyhodnotiť situáciu a možno napokon skutočne nájsť samu seba.

Vzďaľovala som sa od svojho bytu na predmestí Londýna a takmer som cítila, ako mi starý život skĺzava z pliec sťa ťažký kabát, čo ma tlačil k zemi.

Preplnené ulice, dopravná špička v metre, výfukové plyny, vystresované tváre – všetko som opúšťala a odchádzala na miesto, kde život ešte vždy závisel od ročných období, kde mali ľudia stále čas porozprávať sa na rohu ulice a zbierali černice a bazu z kríkov namiesto toho, aby si ich kupovali v plastových škatuľkách v supermarkete za prehnané ceny.

Tu som v noci namiesto neónových svetiel videla hviezdy.
A dopravné zápchy spôsobovali jedine traktory.

Vedela som, že opúšťam aj zopár ľudí, ktorí si myslia, že som sa zbláznila a robím obrovskú hlúpu chybu. Možno áno, no ja som mala iný názor. Mala som možnosť začať odznova, vybudovať si novú budúcnosť. Takú, čo by sa netýkala len mňa. A ja som sa za ňou strmhľav rútila, v živote som si nebola ničím istejšia. Hope Green sa stala mojou nádejou a rozhodla som sa neobzerať späť.

PRVÁ KAPITOLA

Pred šiestimi týždňami

Na veterinárnej klinike na James Street sme mali celkom bežný deň. Ako zvyčajne sa u nás vystriedali psy, mačky, škrečky a králiky, ale aj dve andulky, biela myška a líška, ktorú zrazilo auto. Našla ju jedna milá, no rozrušená pani a priniesla nám ju takmer bez života. Všetci majitelia zvierat boli bez výnimky majetní, dobre oblečení a s dobrým príjmom, bez námietok platili kreditnými kartami a ponáhľali sa späť do svojich veľkých drahých domov či dôležitej práce.

Niežeby som našimi klientmi pohrdala, napadlo mi, keď som si obliekala kabát a chystala sa domov do neveľkého bytu v oveľa lacnejšej časti mesta. Väčšinou išlo o slušných a zodpovedných ľudí, vďaka nim som napokon mala prácu. Zbožňovala som všetky zvieratá, mnohých stálych pacientov som poznala po mene a vedela som, akú majú povahu. Mala som rada veselé chvíle, keď sa choré zvieratá uzdravili, a v nešťastnejších prípadoch som nachádzala zadosťučinenie vo svojej schopnosti upokojiť a utešiť majiteľov, hoci som sa pri tom spočiatku cítila nepríjemne.

Vždy som chcela pracovať so zvieratami, a keď mi ponúkli miesto recepčnej na prvotriednej klinike v srdci londýnskeho West Endu, myslela som si, že sa mi splnil sen. Po štyroch rokoch rovnakej monotónnej práce som však začínala túžiť po zmene.

Adam mi nerozumel. Vedela som to, lebo zakaždým, keď som túto tému načala, mu robilo radosť na všeličo sa ma vypytovať. Myslela som si, že partner má byť človek, ktorý vás vypočuje a pochopí, no on robil pravý opak. Naposledy, keď sme po práci zašli na pohárik, sa ma zvyčajne unaveným hlasom opýtal, s čím presne som nespokojná.

„S ničím,“ odvetila som rovnako unavene. „Stále sa ti pokúšam vysvetliť, že na tej práci nie je nič zlé, len som asi trochu... frustrovaná.“

„A čo ťa frustruje?“

Vzdychla som. Ak mám byť úprimná, sama som si to nevedela vysvetliť. Navonok predstavovala moja práca všetko, čo som chcela. Zbožňovala som zvieratá, najmä našich stálych pacientov, no vždy som dúfala v niečo viac. Nikdy som Adamovi nepovedala, ako veľmi som sa chcela stať veterinárkou, hoci, samozrejme, vedel, že som pred rokom chodila na kurz starostlivosti o zvieratá. Podľa neho som bola „len“ recepčná – ako keby som si to sama dobre neuvedomovala – nezamestnali ma preto, aby som si „namydľila ruky a operovala“.

Myslela som si, že po absolvovaní kurzu by som mohla na klinike aspoň občas vypomáhať. Hoci som sa rada hrala so svojimi obľúbencami, kým čakali na recepcii, v budúcnosti som sa videla niekde inde.

„Jednoducho vôbec nemám možnosť využiť, čo som sa naučila.“

„Nie si sestra,“ povedal s mierne zdvihnutým obočím, „ani veterinárka.“

„Nie som hlúpa, Adam. Len som si myslela, že by som v prípade potreby mohla pomôcť. Napríklad podržať ťažko zvládnuteľného pacienta alebo ho upokojiť a podobne.“

Odpila som si z nápoja a v duchu ľutovala, že som s touto témou vôbec začínala.

„Vedela si, do čoho ideš, keď si tú prácu prijímala.“

„Jasné, ale odvtedy prešli štyri roky a...“ Pokrútila som hlavou. Náš rozhovor nikam nevedol. „Jednoducho začínam cítiť, že potrebujem zmenu.“

Keď som sa presťahovala do Londýna, aby som nastúpila na vytúžené miesto, „do práce so zvieratami“, mala som málo skúseností a naivné predstavy. Londýnsky život mnou otriasol, hlavne z finančnej stránky – prenajala som si izbičku malú ako zápalková škatuľka v byte na poschodí, o ktorý som sa delila s dvoma ďalšími dievčatami – a práca recepčnej na veterinárnej klinike v centre mesta nenaplnila moje predstavy. Neviem, prečo som sa nazdávala, že by sa niečo mohlo zmeniť. Problém nebol v práci, ale vo mne.

„Asi si trochu upadla do stereotypu,“ ozval sa Adam. „Možno sa budeš cítiť inak, keď si kúpime spoločný byt.“

A to bol ďalší problém. Keď som sa prisťahovala do Londýna, bola som možno naivná, no už dávno sa mi otvorili oči. Udivovalo ma Adamovo presvedčenie, že spoločné bývanie je len otázkou času. Ani jeden z nás nezarábal veľa peňazí. Adam býval s rodičmi v Hampsteade a tvrdil, že sporí. A hoci ma predstava spoločného bývania spočiatku nepochybne nadchýnala, časom mi pripadala čoraz nereálnejšia. Zdalo sa, akoby som v posledných dňoch myslela len na problémy, a začala som sa pýtať sama seba, či vôbec chcem, aby náš vzťah vydržal.

Nebola som však pripravená čeliť týmto myšlienkam, tak som zmenila kurz a ospravedlňujúco sa na Adama usmiala.

„No dobre, možno sa správam trochu hlúpo,“ povedala som. „Máš pravdu, od začiatku som vedela, do čoho idem,

a okrem toho sa mi na klinike páči viac než v tej realitnej kancelárii v King's Lynne.“

„Presne. Tam si sa asi so psami a s mačkami často nestretávala.“ Usmial sa a chytil ma za ruku.

„Ale určite chcem, aby sme bývali spolu,“ pokračovala som a ignorovala podvedomé pochybnosti. „Lenže je to strašne ťažké. Rozmýšľam, ako to vôbec zvládneme.“

„Môžeme sa o to predsa aspoň pokúsiť. Stále môžeme snívať.“

Opätovala som mu úsmev. „Ja o tom naozaj snívam. Pomerne často. Rada fantazírujem o peknej chalúpke kdesi na vidieku. Je okolo nej obrovská záhrada s výbehom pre psy, s jablňami, po ktorých môžu loziť deti a hojdať sa na konároch...“

Zarazila som sa. Prečo mu to, preboha, rozprávam? Príliš neskoro. Prestal sa usmievať a odtiahol ruku.

„Nezdá sa ti, že je to skôr rozprávka ako snívanie? Ak si takto predstavuješ náš spoločný domov, tak sa nečudujem, že si ho podľa teba nikdy nebudeme môcť dovoliť.“

„Viem. Ved' som povedala, že len fantazírujem.“

„Obaja pracujeme v Londýne. Takže môžeme bývať jedine v byte. A záhradu si vyhod' z hlavy. Navyše vieš, že psy nemám veľmi v láske.“ A potom pre seba dodal: „Ani deti.“

„To je pre mňa novinka. Odkedy nemáš rád deti?“ opýtala som sa prekvapene. To, že nemá rád zvieratá, je jedna vec, ale nebola som si celkom istá, či sa dokážem zmieriť s tým, že nemá rád ani deti.

„Niežeby som ich nemal rád, ale nikdy som nijaké nechcel. A ani ich tak skoro chcieť nebudem, ak vôbec. Možno okolo štyridsiatky zmením názor...“ Prenikavo sa na mňa zadíval. „Hádam netúžiš po dieťati?“

„Nie. Jasné, že nie,“ odvetila som. „Len som si myslela, že raz budeme mať deti. Keď budeme pripravení a... finančne zabezpečení.“

„A keď budeme bývať na vidieku v útulnom domčeku s dverami obrastenými ružami?“

„Nevysmievaj sa mi, Adam. Všetci potrebujeme snívať.“

Keď som si prehodila tašku cez plece a vyšla z kliniky, premýšľala som o svojom „sne“ a o tom, či zahŕňa aj Adama. Stretla som ho pred vyše tromi rokmi na narodeninovej oslave mojej spolubývajúcej a okamžite sa mi zapáčil – a ja jemu tiež. Vtedy sme sa vôbec nehádali. Boli sme ako hocijaký iný mladý pár – nezávislí a bezstarostní, aj to málo, čo sme mali, sme míňali na zábavu a malichernosti. Iróniou je, že sme sa začali hádať, až keď sa náš vzťah stal vážnejším a robili sme si plány do budúcnosti. Naše rozdielne povahy, ktorým sme dovtedy neprikladali veľký význam, sa teraz prejavovali takmer pri každom rozhovore. On Londýn doslova zbožňoval a nikdy sa z neho nechystal odísť, zatiaľ čo ja som ho vždy vnímala len ako prechodné bydlisko, ako miesto, kde som si mohla užívať nezávislý mestský život a budovať si kariéru, no nie ako miesto, kde by som sa chcela usadiť.

Adam bol začínajúci účtovník, plánoval však stúpať po kariérom rebríčku vyššie a nakoniec zarábať veľké peniaze. Túžil po luxusných autách a podkrovných apartmánach na pobreží. Mne by stačil bicykel, zopár labradorov a, áno, ešte tá vysnívaná chalupa na vidieku. Hodili sme sa k sebe vôbec? Alebo sme boli spolu už len zo zvyku?

Blížila sa Veľká noc a ja som si v práci vybavila dva týždne dovolenky, aby som mohla aspoň časť sviatkov stráviť s Adamom u jeho rodičov v Hampsteade. Dovoľenku som

nemala od minulého leta, a keď mi ju Adam cez Vianoce navrhol, zdala sa mi ako dobrý nápad.

V temnom, mrazivom decembri, keď som trávila každý večer v malej izbe zakrútená do paplóna pred elektrickým kozubom, sa mi predstava dlhých prechádzok s Adamom po slnečnom Hampstead Heath celkom pozdávala. Mala som rada jeho rodičov, ich veľký dom na ulici lemovanej stromami aj výdatné raňajky, večere a domáce dezerty od jeho mamy.

Tak veľmi som si tú dovolenku idealizovala, až mi časté hádky s Adamom pripadali takmer nepodstatné. Dokonca som sa presviedčala, že sa počas tejto vybájenej jarnej idylky všetko zmení a potom bude lepšie.

Snívaj ďalej, Sam, zašomrala som si, keď som priložila kartu k turniketú na stanici metra. Potrebovala som si priznať, že si už tak dobre nerozumieme. A zrazu som si uvedomila, že namiesto toho, aby sme spolu cez Veľkú noc trávili ešte viac času, si v skutočnosti od seba potrebujeme oddýchnuť.

„Zlatko! Milé, že sa ozývaš! Počkaj, len toto položí a vypnem...“ Mama ako zvyčajne hovorila, akoby práve robila najmenej tri veci naraz a žiadna z nich nemohla počkať.

„Ako sa máš?“

„Dobre.“ Zaváhala som. V maminom prípade sa neoplatilo chodiť okolo horúcej kaše, tak som prešla rovno k veci. „Napadlo mi, či by som nemohla prísť na pár týždňov domov.“

„Skvelý nápad! Isteže môžeš. A rozmýšľala si kedy?“

„Budúci víkend.“

„Počkaj, porozmýšľam. Takže by si tu trávila Veľkú noc?“

„Áno, a aj týždeň po nej, ak ti to neprekáža. Rada vás oboch uvidím a porozprávam sa s rodinou a...“

„Myslela som si, že vtedy máš byť s Adamom a jeho rodinou.“

„No, áno, mala som.“ Nevedela som, čo dodať, zavládlo zlovestné ticho. „Asi k nim nepôjdem.“ Jasne som mame naznačila, že v mojom vzťahu niečo nie je v poriadku, no ona si nič nevšimla.

„Ach, škoda. My s ockom nebudeme doma,“ pokračovala veselo. „Nevravela som ti? Ideme na plavbu – do Benátok a na grécke ostrovy. Napadlo nám, že sa odmeníme.“

Aha, áno. Už som si spomenula – mama mi o tej plavbe hovorila. Asi sa spoliehala na to, že Veľkú noc strávim s Adamom. Zdalo sa, akoby sa moji rodičia v poslednom čase odmieňali pravidelne, niežeby som im niečo vyčítala. Veľa pracovali, a keďže ani ja, ani moji dvaja bratia sme s nimi už nebývali, nič ich doma nedržalo a rozhodli sa spoznávať svet. Zvyčajne som sa tešila s nimi, no teraz by sa mi ich spoločnosť naozaj zišla.

„Ach, to nič. Dúfam, že sa zabavíte.“

„A čo budeš teda robiť? Pôjdeš do Hampsteadu?“

„Neviem. Možno si nakoniec dovolenku ani nevezmem.“ Predstava dovolenky práve stratila všetko čaro. „Možno počkám, kým sa s ockom vrátite.“

„Len nezabudni, že v máji ideme s Petrom a Gaynor na Madeiru. A koncom júna budeme týždeň vo Francúzsku ako zvyčajne. A potom máme naplánovaný výlet do New Yorku...“

„Jasné. Dobré, mami, ešte sa ozvem.“

„Deje sa niečo? Hovoríš trochu... smutne.“

Konečne si niečo všimla, lenže príliš neskoro na to, aby mi pomohla, tak som to zahovorila. „Len som mala chuť na chvíľu z Londýna vypadnúť, nič viac. Nič sa nedeje.“

„Ani sa ti nečudujem, Sam. Tie nekonečné davy musia byť vyčerpávajúce.“ Odmlčala sa. „A čo keby si išla k babke do Dorsetu? Už si ju dlho nevidela.“

Nenapadlo mi ísť k babke. Mala pravdu, nevidela som ju od Vianoc. Babku Peggy som mala veľmi rada a dedinka Hope Green, v ktorej bývala, bola pravým opakom Londýna – presne také čosi som potrebovala. Nevedela som, či môžem prísť tak narýchlo, no za opýtanie nič nedám. A keďže starý otec pred pár rokmi zomrel, predpokladala som, že by jej trocha spoločnosti neprekážalo.

Zrazu sa môj deň rozjasnil.

DRUHÁ KAPITOLA

Na svojej práci som mala okrem zvierat najradšej to, že som v nej spoznala Claire. Claire bola takisto recepčná, a hoci sme spolu nerobili vždy – mala čiastočný úväzok –, práca s ňou bola oveľa zábavnejšia. Bola odo mňa o desať rokov staršia, no nevyzerala tak, mala manžela a sedemročného synčeka Harryho. Práve kvôli nemu Claire pracovala len na čiastočný úväzok a kvôli nemu ani nemala ďalšie deti. Keď mi to hovorila, prekvapene som na ňu hľadela v domnienke, že mala nejaké komplikácie, ale ona sa hneď rozosmiala a povedala, že len narážala na náklady na dieťa.

Na vlastné oči som videla, aký náročný je život pracujúcej matky. No napriek snu o dverách obrastených ružami, ktorý Adama tak rozčuľoval, som veľmi dobre vedela, že ak s ním ostanem, deti na programe nebudú. Už len tá myšlienka ma znepokojovala.

„Už si sa mu zdôverila so svojimi pochybnosťami?“ spýtala sa Claire.

„Nie. Sama si nie som istá. Asi som len rozrušená. Myslí, že trocha priestoru mi prospeje. Rozhodla som sa ísť radšej k babke než k jeho rodičom, a naozaj sa tam teším.“ Pri spomienke na babkino nadšenie v telefóne som sa usmiala. Bola rada, že sa ozývam, a tešila sa na mňa. „Bude nám super. Môžem chodiť s Rúfusom na dlhé prechádzky do prírody. Čerstvý vzduch mi vyčistí hlavu.“

„Naozaj, Rúfus. Špringeršpaniel, však? Stavím sa, že to sú ťažko zvládnuteľné psy.“

„Potrebujú veľa pohybu, lenže Rúfus je už trochu starý. Keď sme sa naposledy prechádzali, všimla som si, že začína spomaľovať. Ale je to dobrý psík, mimoriadne priateľský. Mám ho veľmi rada.“ Vzdychla som pri predstave vlastného psa. „Rovnako ako Hope Green. Je to krásna dedinka, veľmi družná, neďaleko nádherného pobrežia.“

„V apríli tam asi nebude tak nádherne ako v lete,“ podotkla Claire so smiechom. „Nikde nie je tak chladno ako pri mori, keď fúka ľadový vietor.“

„No ak sa poriadne oblečieš, prospeje ti to,“ odvetila som a vtom som si uvedomila, že hovorím ako moja mama.

„Možno,“ pripustila. „Keď už sme pri tom, mne by prospel sendvič. Nebudem dlho, ale ak by náhodou bolo rušno, zavolaj mi.“

To je dosť nepravdepodobné, pomyslela som si. Dnešný deň na klinike ubiehal veľmi pomaly.

Presvedčila som sama seba, že v každom prípade budem na rozhodovanie o Adamovi pripravenejšia po pár týždňoch strávených v Hope Green. Chodili sme spolu vyše troch rokov a vedela som, že rozchod by sme obaja niesli ťažko. Už sme nechodievali do klubov ani reštaurácií ako kedysi, obaja sme totiž šetrili na budúcnosť, no stále sme zažívali aj pekné chvíle, ktoré by mi chýbali – keď sme spolu varili, pozerali televíziu, smiali sa na hlúpostiach, ktoré ten druhý povedal. Práve pre takéto chvíle som s ním ostávala, kvôli nim som sa s ním nerozišla. *Naozaj sa s ním chystám rozísť?* opýtala som sa v duchu. Pri tej otázke mi zovrelo srdce. Už len zmena mojich dovolenkových plánov bola dosť zlá – nezareagoval veľmi vlúdne –, no chcela som náš vzťah definitívne ukončiť?

Predchádzajúci večer som mu oznámila, že cez sviatky pôjdem k babke do Hope Green, a tú správu neprijal vôbec dobre. Pokúšala som sa mu svoje rozhodnutie pokojne a ohľaduplne vysvetliť, no akoby sme hovorili úplne inými jazykmi. Adamov výraz sa rýchlo zmenil z pokojného na zmätený, potom sklamaný a napokon na vrcholne rozčúlený. Cívil na mňa, akoby mi narástli rohy, a chcel vedieť, či som sa tak rozhodla pre tie „čudné nálady“, čo v poslednom čase mávam.

„Aké čudné nálady?“ ohradila som sa okamžite.

„Veď vieš, tie tvoje reči o práci a upadaní do stereotypu. Týka sa to aj nášho vzťahu?“

„Nie!“ zaklamala som. Nebola som pripravená na hádku, a už vonkoncom som mu nechcela ublížiť. Namiesto toho som mu povedala, že mama na babku nemá veľa času, a tak mi napadlo, že by som jej mohla robiť spoločnosť.

„Rodičia budú sklamaní, Sam. Mama zásobuje chladničku tvojimi obľúbenými jablkovými koláčmi.“ Pokrútil hlavou, odmlčal sa a potom nechotne dodal: „Ale pravdepodobne na ňu urobí dojem, že chceš tráviť čas s babkou.“

Pripadalo mi zvláštne, že sa väčšmi sústreďuje na mamino sklamanie než na svoje vlastné. No možno sa mi to len zdalo.

Skôr než som sa nad tým stihla zamyslieť, do prítomnosti ma vrátila hlasná rana. Dvere na recepcii sa rozleteli a prudko tresli o stenu. Zdvihla som hlavu v domnienke, že si Claire zabudla peňaženku alebo čosi iné, no vošiel zavalitý ustarostený muž a v náručí s námahou niesol veľkého vlčiaka s bezvládne ovisnutou hlavou a labami.

„Pomôžte mi, prosím. Zrazila ho dodávka!“ skríkol.

Vstala som, skôr než som si stihla uvedomiť, čo sa deje. Takéto naliehavé prípady sme z času na čas mávali a ja som

dobre vedela, čo treba robiť. Vyskočila som na rovné nohy, viedla muža do jednej z ošetrovní a zároveň som privolávala pomoc.

Okamžite pribehla Sonia, jedna zo sestier, pomohla mužovi položiť úbohého psa na stôl a uisťovala ho, že doktor Fulcher, veterinár, hneď príde.

„Ušiel,“ povedal muž a utieral si oči. „Na plote bola zlomená latka. Musela sa zlomiť minulú noc počas búrky. Nevšimol som si ju. Bože, je príliš neskoro?“

Civela som na psa, kým Sonia kontrolovala životné funkcie. Mal hrozné zranenia. Ledva som sa naňho dokázala pozeráť, už pri pohľade na ranu sa mi zakrútila hlava. Netušila som, či sa ešte dá zachrániť.

„Cítim pulz,“ oznámila Sonia vľúdne. „Ale je veľmi slabý. Urobíme, čo bude v našich silách. Doktor Fulcher je už tu.“ Obrátila sa, aby ho pozdravila, a zachytila môj pohľad. Zatvárila sa znepokojene: „Si v poriadku, Sam?“

„Áno. Myslím, že... som.“ Začala som sa cítiť zvláštne. Všetko v miestnosti sa mi rozmazávalo pred očami.

„Chod' si sadnúť. Nevyzeráš dobre,“ povedala.

Namiesto toho som sa však rozbehla do šatne popri Claire, ktorá sa práve vracala, a vbehla som rovno do záchodovej kabínky, kde mi prišlo strašne zle.

„Čo...?“ Claire stála v momente za mnou, podopierala ma a pridržiavala mi vlasy. „Chúďatko, vyzeráš hrozne. Je ti zle? Chod' radšej domov.“

„Nie. Myslím... myslím, že mi je už lepšie. Len sa mi trochu zakrútila hlava. Pred chvíľou priniesli hrozne doráňaného psa...“ Vystrela som sa a pokúšala sa upokojiť. „Naozaj ma to mrzí, Claire. Mohla by si za mňa na chvíľku zaskočiť na recepcii? Potrebujem minútku.“

„Jasné. Typické, bola som preč len chvíľku. No aj tak si myslím, že by si mala ísť domov.“

Samozrejme, musela som ísť, hoci som sa už cítila lepšie. Také u nás na klinike platili pravidlá pre prípad, že máme niečo nákazlivé.

Vedela som, že nemám, jednoducho mi prišlo zle pri pohľade na zranenia toho úbohého psa. Nechápala som však prečo. Odkedy som tu pracovala, videla som desiatky hroznych prípadov, a hoci bola práca niekedy psychicky náročná, nebola som precitlivená a nikdy mi neprišlo takto zle.

Cestou do svojho ponurého bytu som v metre premýšľala o tom, čo sa práve stalo. Zľakla som sa? Predsa len toho psa priniesli tak náhle. Stále som však nechápala, prečo ma to tak veľmi rozrušilo. Možno som bola preťažená, veľa som pracovala a strachovala sa o Adama. Asi naozaj potrebujem dovolenku.

Spomenula som si, že som v poslednom čase zopárkrát z ničoho nič dostala závrat a prišlo mi nevoľno. Možno mám anémiu alebo niečo podobné. Spolubývajúca raz večer odpadla pri pražení omelety a potom zistili, že má nedostatok železa pre silnú menštruáciu. Lenže moja menštruácia...

Vlastne, ako tak premýšľam, nedostala som...

Vystrela som sa na sedadle. Iste musí existovať iné vysvetlenie. Pulz mi bil opreteký, vylovila som z tašky diár a rýchlo skontrolovala dátumy. Meškala mi už vyše týždňa. Ako to, že som si to nevšimla? Priveľmi som sa zaoberala Adamom a plánmi na Veľkú noc. Zmocnila sa ma panika, no v priebehu niekoľkých minút som sa upokojila. Nie, pravdepodobne existuje iné vysvetlenie. Napríklad stres. Áno, bude to stres. Asi mi mešká zo stresu, keďže sa v poslednom čase toľko hádame.

Lenže nasledujúce ráno vo mne pohľad na varené vajce vyvolal rovnakú reakciu ako zranenia toho úbohého vlčiaka a po tom, čo som sa poriadne vyvracala, som sa roztraseená a nervózna vrátila do kuchyne a rozmýšľala, čo by som mohla zjesť alebo vypiť, aby mi znova neprišlo zle. Automaticky som chcela zapnúť kanvicu, no rozmyslela som si to. Vôbec som na čaj nemala chuť, čo bolo zvláštne, keďže ma vždy vzpružil. A potom som si spomenula, ako si zo mňa Claire uťahovala, keď som jej prednedávnom povedala, že nechcem čaj.

„Nie si náhodou tehotná?“ doberala si ma a ja som to tak neochvejne popierala, až som sa rozosmiala. „Keď odmietaš čaj, niečo sa s tebou musí diať. Kope tehotných žien nechutí čaj alebo káva, naozaj je to bežný príznak.“

Vtedy som si z tých rečí nič nerobila. No teraz....

„Ako?“ Helen, jedna z mojich spolubývajúcich, si ma zvedavo premeriavala. Sedela som na stole a hľadela do prázdna. „Prehnala si to včera, či čo? Vyzeráš ako po opici.“

„Nie. Som v pohode.“

„Ale nevyzeráš tak. Asi nejdeš do práce, však?“ Nasypala si do misky cereálie a zaliala ich mliekom, z čoho sa mi znova prevrátil žalúdok.

„Nie. Mám voľno.“ Povedali mi, nech ostanem dva dni doma pre prípad, že mám virózu. Vstala som a zamierila do izby. „Zatiaľ sa maj.“

O pár minút som v rifliach a vo svetri kráčala do lekárne na vedľajšej ulici. Celou cestou tam a späť som si opakovala, že musí existovať nejaké iné vysvetlenie. V bezpečí môjho bytu mi však test potvrdil pravý opak. Čakám dieťa, o ktorom sa Adam jasne vyjadril, že ho nechce, a nie som si istá, či som naň vôbec pripravená ja sama.

Znovu ma pochytila slabosť a prišlo mi nevoľno. Väčšinu dňa som preležala v posteli a hlavou mi vírili myšlienky. Netušila som, čo budem robiť. No dospela som k veľmi dôležitému rozhodnutiu. Zatiaľ nikomu nič nepoviem – ani rodičom, ani Claire či spolubývajúcim, a už vonkoncom nie Adamovi. Počkám, kým sa po dvoch týždňoch vrátim z Hope Green. Tak budem mať aspoň čas na premýšľanie, získam potrebný odstup a rozhodnem sa. Možno si s Adamom budeme tak veľmi chýbať, že po mojom návrate budeme pripravení začať odznova, a potom možno na moje tehotenstvo zareaguje lepšie, než si predstavujem.

TRETIA KAPITOLA

Keď som vyrazila do Hope Green, fúkal mrazivý vietor, no aspoň svietilo slnko a cestou po diaľnici M3 príjemne vyhrievalo moje malé ojazdené auto. Pred odchodom som počkala, kým sa mi upokojí žalúdok. Zdalo sa, že odteraz mi bude nevoľno každé ráno. Posledných pár dní som sa modlila, aby mi znovu neprišlo zle v práci, inak by som musela s tehotenstvom vyrukovať čo najskôr. Našťastie sa však moja ranná nevoľnosť obmedzovala naozaj len na ráno a Londýn som opúšťala pokojná, možno trochu hladná. Zapla som rádio a pospevovala si s hudbou, aby som si pred príchodom k babke Peggy zlepšila náladu. Mala som jej robiť spoločnosť a asi by som nebola veľmi dobrou spoločníčkou, keby som po celý čas myslela len na svoje starosti.

Claire mala pravdu, keď hovorila, že v tomto ročnom období bude dedinka trochu iná, ako keď som tam bežne chodievala v lete. Vtedy vyzerala ako z pohľadnice, na každej ružovej či bielej chalúpke s trstinovou strechou viseli košíky s pestrofarebnými letnými kvetmi – muškátmi, lobelkami, fuksiami, petúniami. V záhradkách na priedomiach prekvitali ruže, nechtíky, georgíny a slnečnice, trávnaté krajnice boli posiate nezábudkami a hluchavkami. Odkedy sa usporadúvala súťaž o najlepšie udržiavanú dedinu, Hope Green každý rok vyhrala alebo sa umiestnila na druhom mieste a miestni obyvatelia vynakladali veľa námahy, aby

udržali bezchybné trávniky, dokonalú omietku a ulice bez odpadkov.

Nikdy som do Hope Green nechodila mimo letných prázdnin – pri iných rodinných udalostiach babku väčšinou doviezli do rodinného domu v Norfolku –, takže som si zvykla na jej slávnostnú atmosféru, na turistov, ktorí sa prechádzajú po hlavnej ulici a fotografujú si kostol, na jazierko s kačkami, na starodávne drevené praniere v dedinskom parku a na rodiny odpočívajúce v záhradnej reštaurácii či pred čajovňou. Dedinu našťastie návštevníci nikdy úplne neochromili. Hoci sa nachádzala necelé dva kilometre od mora, k pobrežiu viedli len chodníčky. Najbližšie prímorské mestečko bolo vzdialené niekoľko kilometrov a jediná cesta do dediny a z nej viedla cez dlhý, kľukatý a veľmi úzky kopec, ktorý dokázal odradiť všetkých menej odvážnych šoférov, ak sa v tejto oblasti nevyznali. Takže hoci bol dedinský hostinec a zároveň jediný penzión počas sezóny úplne obsadený, veľkú časť návštevníkov tvorili peší turisti, nie autobusové zájazdy.

*V tomto ročnom období tu zrejme bude veľmi ticho a pochmúr-
ne, pomyslela som si, keď som napokon odbočila z hlavnej
cesty na cestičku stúpajúcu až do dediny. Slnko z ničoho
nič zašlo a na čelné sklo dopadlo zopár dažďových kvapiek.
Mne to však neprekáža. Ticho a pochmúrnosť mi práve teraz vy-
hovujú. Potrebujem len trochu pokoja, aby som si v hlave utriedila
myšlienky.*

Pri vstupe do Hope Green ma však okrem tabule s názvom dediny privítal aj hlúčik žiarivých pestrých narcisov a modríc rastúcich v tráve okolo nej. Napriek počasiu dedinka pôsobila teplo a prívetivo a mne sa z hrude vydral ťažký výdych, ktorý som podvedome zadržovala.

Len čo babka otvorila dvere na chalupe, silno ma objala. Rúfus sa tváril rovnako natešene a nadšene okolo nás pobehoval, štekal a oňuchával mi nohy.

„Nože pod' dnu, šup-šup, veď prší! Tašku si vezmeš potom. Postavila som na čaj a z rúry som práve vytiahla výborný ovocný koláč.“

Podržala si ma pred sebou a premerala si ma s trochu zamračeným pohľadom. „Moja malá Sam!“ zvolala láskyplne a pobožkala ma na obe líca. Každý z rodiny ma volal „malá Sam“. Ako najmladšie dieťa som bola na svoj vek vždy prinízka. Moji dvaja vysokánski bratia si radi uťahovali z mojej výšky a plavých kučier, akoby zo mňa automaticky robili prázdnu hlavu. Odkedy som narástla na impozantných stošesťdesiat centimetrov a pravidelne si plavé kučery vyrovnávala, odpustila som im. No hoci babka merala presne toľko čo ja, neprestala používať moju detskú prezývku. Mala už takmer osemdesiat a trochu územčistú postavu, no sivé kučery si dávala pravidelne tónovať do medena alebo do strieborna (podľa nálady) u miestnej kaderničky, ktorá chodievala za zákazníkmi domov. Iskra v belasých očiach a časté výbuchy srdečného smiechu navyše babke uberali prinajmenšom desať rokov.

„Vyzeráš unavene, zlatko, a ani sa ti nečudujem, to pobe-hovanie po Londýne a každodenné vystávanie v metre s tvárou zaborenou do podpazušia cudzích ľudí je veľmi nezdravé.“ Znechutene pokrútila hlavou a zasmiala sa. Babka ako správna vidiečanka pristupovala k mestám s inštinktívnou nedôverou. „Choď si sadnúť a vylož si nohy. V obývačke horí v kozube príjemný ohnák.“

Rozosmiala som sa: „Ale, babka, veď ja som sa prišla starať o teba.“

„Kto povedal, že sa o mňa treba starať?“ odvrkla pohoršene. „Nepočúvaj mamine reči. Nič mi nie je, slečinka, nič, čo by nenapravili dve zdravé kolená, niežeby som rozmýšľala o dákej z tých operácií, čo všetci omieľajú. Mať v tele kusy kovu je proti prírode, úplne neprirodzené. Ďakujem pekne, vystačím si aj s palicou, zatiaľ ma nikdy nezradila.“ V tej chvíli na ňu akoby naschvál vyskočil pes a položil jej laby na kolená. „Rúfus! Už aj zlez, skôr než sa obaja zvalíme na zem!“

„Poď sem,“ povedala som a kľakla si, aby som ho poriadne poškrabkala po bruchu. „O chvíľu ho vezmem na prechádzku.“

V skutočnosti sa však zdalo, že Rúfusa bujaré privítanie vyčerpalo, lebo sa mi hneď uložil k nohám, ceril zuby a dychčal od námahy. Upieral na mňa veľké rozčítané oči a čakal, čo sa bude diať, kým ja som sa usmievala a škrabkala ho za ovisnutými ušami. Premýšľala som, čo sa mu asi preháňa jeho malou hlavičkou. Pravdepodobne dumal nad tým, kedy ho znovu nakrmíme alebo vezmeme na prechádzku.

Aspoňže nemáš moje starosti, Rúfus, pomyslela som si sklúčene. Obrátil sa a drsným jazykom mi nežne oblizol ruku, akoby mi čítal myšlienky a ľutoval ma.

Namiesto toho, aby som babku poslúchla a sadla si ku kozubu, nasledovala som ju do kuchyne, a kým nalievala čaj, poslušne som si odkrojila dva kusy teplého ovocného koláča.

„Babka, ja si vlastne dám radšej džús,“ povedala som a ani som sa na ňu nepozrela, „ak ti to neprekáža.“

„Nechceš čaj?“ uprene sa na mňa zadívala. „To sa na teba nepodobá.“

„Viem,“ usmiala som sa a rýchlo hľadala výhovorku, „zriekla som sa ho kvôli pôstu.“

„Dobre si urobila. Ešteže je Veľká noc už predo dvermi.“

Ak mi dovtedy čaj znovu nezačne chutiť, budem potrebovať novú výhovorku. Tušila som, že pred babkou udržím svoje tajomstvo len ťažko, no akokoľvek ma lákalo zdôveriť sa niekomu, bola som odhodlaná nechať si tú novinku pre seba o čosi dlhšie. Napriek všetkému si babka zrejme všimla, že ma niečo trápi. Len čo sme sa usadili pred kozubom s ovocným koláčom a Rúfusovou hlavou na mojich nohách, už na mňa naliehala, nech jej „o všetkom porozprávam“.

„O čom všetkom?“ opýtala som sa nevinne.

„O tom, pred čím si utiekla.“

„Utekla?“ zarazila som sa. „Nepovedala som predsa, že pred niečím utekám, či áno?“

„Nie. No za posledných koľko, deväť, desať rokov? – skrátka odkedy máš dosť rokov na to, aby si sem mohla prísť autom, si ma prišla navštíviť vždy len v júli. A teraz zrazu dostanem prémiovú návštevu na Veľkú noc? Je to od teba pekné, len čo je pravda, no myslím, že máš dôvod.“ Súcitne sa na mňa pozrela. „Ale ak nechceš, nehovor. Mňa do toho nič, som len tvoja stará mama.“

Usmiala som sa. Babkina obľúbená fráza. V detstve nás s bratmi zvykla usadiť a dávala nám nekonečné (no dobre myslené) prednášky na témy ako dĺžka našich vlasov, kamaráti, výber oblečenia a školských predmetov a vždy ich zakončila vetou: „Ale ja sa nestarám, mňa do toho nič, som len vaša stará mama.“ Jej prednášky nám však nikdy neprekázali. Neboli také, ako keď nám dohovárali rodičia, a hoci sme sa vždy tvárili, že ju nepočúvame, v skutočnosti sme ju počúvali. Vedela, čo treba robiť v každej situácii, aj keď sme si to vtedy nechceli priznať.

„Len som ťa chcela vidieť,“ skúsila som. Lenže ona sa na mňa nedôverčivo pozrela, tak som s úsmevom dodala:

„Vybrala som si dva týždne dovolenky, a keďže mama s oc-
kom išli na plavbu, napadlo mi, že by bolo fajn prísť sem.“

„Iste. Namiesto toho, aby si šla k svojmu mladému a jeho
rodine.“

Vzdychla som. Mama jej očividne povedala, že som zru-
šila plánovanú návštevu v Hampsteade, a babka si všetko
hneď spojila.

„Presne tak. Rozmyleli sme si to,“ odvetila som.

„Rozumné,“ podotkla babka a odpila si čaj. „Všetky si
od nich z času na čas potrebujeme oddýchnuť.“

„Od koho?“

„Od mužov. Manželov, priateľov, partnerov alebo ako
ich nazveš. Akokoľvek veľmi ich miluješ, ak s nimi tráviš
priveľa času, dokážu ťa poriadne rozčúliť.“

Zasmiala som sa. „Nemôžem uveriť, že ťa dedko roz-
čuľoval.“

„Samozrejme, že áno,“ prikývla. „Čo myslíš, prečo som
ho asi stále posielala do tej jeho záhradky, keď odišiel do
dôchodku? Ako inak by sme spolu vydržali vyše päťdesiat
rokov?“

„Ale teraz ti chýba,“ poznamenala som vľúdne a načiah-
la sa za jej rukou.

„To je niečo iné,“ odvetila trochu roztraseným hlasom.

„Viem.“

V družnom tichu sme dojedli koláč.

Prvú noc sa mi v pohodlnej posteli v babkinej hosťovskej
izbe spalo dobre a ráno sa mi podarilo zjesť kúsok hrianky
a vypíť pohár džúsu bez toho, aby mi prišlo zle.

„Hádam len nedržiš nejakú smiešnu diétu?“ pozname-
nala babka rozladene, keď odkladala panvicu, párky a vajcia.

„Už teraz si nezdravo bledá. Potrebuješ dobrú tuhú stravu, dievčatko.“

„Prepáč. Neboj sa, nedržím diétu. Posledné dni skrátka nemám chuť na teplé raňajky.“

„Ale čoby, podľa mňa si si príliš zvykla náhliť sa každé ráno na to prekliate metro.“

„Áno, asi máš pravdu,“ pritakala som rýchlo, aby sme sa vyhlí ďalšej nepríjemnej debaty. Vstala som od stola a pustila sa do umývania taniera a pohára. „Mám ti ísť niečo nakúpiť? Myslela som, že skúsím vziať Rúfusa na prechádzku, keď si teraz poriadne oddýchol.“

Predošlý večer som Rúfusa vzala na prechádzku, no pre jeho nadšenie z môjho príchodu a staré kosti sme ďaleko nezašli. Zabalená do teplého kabáta, šálu a čiapky som s Rúfusom na vôdzke mierila po ulici do kopca, aby sme sa svižne prešli po poliach. Teda aspoň som mala v pláne kráčať svižne, no Rúfus za mnou začal už po piatich minútach zaostávať.

„Čo je s tebou, chlapče?“ príhovorila som sa mu prekvapene, keď som uvidela, ako sa s vyplazeným jazykom vlečie a dychčí. „Hádam nie si unavený?“

Pozrel na mňa, akoby chcel povedať, že za všetko môžem ja, nemala som kráčať tak rýchlo. Zastala som a on si okamžite sadol a začal sa škriabať. Kým som naňho čakala, rástlo vo mne podozrenie, že je to len jeho zámienka na oddych.

„Fajn,“ povedala som, keď sa znovu postavil na nohy, „tak sa len trochu prejdeme po dedine, dobre? Zajtra možno zjídeme ďalej.“

„Problém je v tom,“ ozvala sa babka, keď sme sa vrátili a znepokojene sledovala, ako Rúfus zamieril rovno k miske s vodou a potom sa zvalil do svojho pelechu, „že spomalil kvôli mne. Je to moja chyba, pre tie moje kolená. Nevieam

mu poskytnúť dostatok pohybu. Ved' vieš, aký býval plný života.“

„Babka, lenže už má štrnásť rokov. Nemyslím si, že spomalil kvôli tebe.“

Pokrútila hlavou: „Teraz, keď ho môžeš brať na prechádzky ty, energia sa mu čoskoro vráti. Prospejú mu, chudákovi starému.“

Nedokázala som jej protirečiť. Dúfala som, že má pravdu, no nedalo sa prehliadnuť, že hoci má Rúfus stále rovnako milú a veselú povahu, fyzicky značne zostarol, odkedy som ho videla naposledy. No keďže sa v noci poriadne vyspal, myslela som si, že zvládne o čosi dlhšiu prechádzku. Keď som šla zo steny zvesiť vôdzku, veľmi sa potešil.

„Idem s vami, Sam. Aj ja potrebujem pohyb,“ zasmiala sa babka. „Len si obujem čižmy.“

Obchod nebol ďaleko, no postupovali sme pomaly. Babka ma držala za rameno, zároveň sa silno podopierala palicou, Rúfus sa vliekol a dychčal rovno pred nami. Nevedela som si predstaviť, ako chodia každý deň na nákup sami dvaja. No v Hope Green sa nikto nikam neponáhľal, našťastie, keďže každý, koho sme stretli, sa chcel zastaviť a pozdraviť nás. Za tie roky som spoznala veľa dedinčanov a všetci ma nadšene zdravili ako dáku celebritu. Ako sa čoskoro ukázalo, väčšina z nich vedela, že prídem na neplánovanú návštevu. Reči sa tu šírili rýchlo.

„Pamätáš si ešte moju vnučku, malú Sam?“ Babka ma cestou do obchodu predstavovala všetkým rovnako a s každým sme sa zas a znova rozprávali o tom istom. „Prišla si oddýchnuť od toho čertovského Londýna.“ Všetci so mnou súcitili, akoby som utiekla priamo z pekla, vzdychali a krútili hlavou pri pomyslení na preplnené ulice, drogy, zločincov

číhajúcich za každým rohom, na dopravu, teroristické útoky a, pravdaže, na metro.

„Niežeby som tam niekedy bola osobne,“ podotkla mladá predavačka po ďalšej babkinej kázni o hrôzách Londýna. „Vďaka Bohu.“

„V skutočnosti vôbec nie je až taký hrozný,“ pokúšala som sa jej vysvetliť, no ona sa len zasmiala a povedala, že obdivuje môj pozitívny prístup.

Dedinský obchod bol čulý, veselé miesto, kde sa všetci schádzali, aby si spolu podebatovali a zároveň nakúpili. Ani zďaleka sa nepodobal na obchody, do ktorých som chodievala v Londýne – zvyčajne šlo o rušnú predajňu Tesco alebo Sainsbury's –, a nikde som nevidela toľko rôzneho tovaru pod jednou strechou. Či už ste potrebovali čaj, zubnú niť, ponožky, kladivo, klince – všetko ste našli na jednom z regálov. A ak náhodou nemali, čo potrebujete, odniekiaľ tovar objednali a v priebehu dňa alebo dvoch im prišiel.

Izzie, dievča, ktoré nás obsluhovalo, som nikdy predtým nestretla, no tipovala som, že je odo mňa mladšia. Bola štíhla a atraktívna, lesklé tmavé vlasy mala zopnuté do chvosta a nos posiaty pehami. Predstavovala som si ju ako bezstarostné, zábavné dievča, obletované nápadníkmi. Kým nám Izzie pomáhala ukladať nákup do tašiek, babka mi vysvetlila, že tu býva odjakživa, ale pravdepodobne som ju nestretla, lebo „trčala doma a mala kopu práce s deťmi“, čo ma dosť prekvapilo.

Čudovala som sa, že sa jej toto môže páčiť viac ako život v Londýne. Iste, cestovanie metrom je otrasné, no určite lepšie než byť mladou mamičkou a celé dni trčať doma. Svoje úvahy som si, pochopiteľne, nechala pre seba a milo sa na ňu usmiala.

„Koľko máš detí?“ rovno som jej zatykala.

„Iba tri,“ odvetila.

Iba?

„Ale nemajú ešte ani päť. Takže s nimi mám kopolu práce, keďže sa ich otec vyparil skôr, než sa narodilo posledné.“

„Ako to, preboha, zvládaš?“ opýtala som sa. „Teda ešte aj prácu a všetko ostatné.“

„Mama, našťastie, býva na konci ulice. Zbožňuje deti. Inak by som pravdepodobne prišla o rozum. Kým som neprestala dojčiť najmenšie, naozaj som sa od nich nemohla ani pohnúť,“ povedala.

Už len pri pomyslení na to ma obchádzali mdloby. Nevedela som si jej život ani predstaviť, no hoci tvrdila, aký je ťažký, pôsobila úplne pokojne a duchaprítomne. Teraz mi pripadalo hlúpe, že sa strachujem, ako zvládnem jedno dieťa. Bolo by zaujímavé trochu lepšie sa s ňou spoznať a vypočuť si od nej nejaké rady. Určite by sa mi hodil niekto mimo rodiny, kto si prešiel niečím podobným.

Cesta z obchodu nám trvala ešte dlhšie. Tentoraz sme sa síce nepristavovali pri toľkých ľuďoch, ale kráčali sme do kopca a babke aj Rúfusovi sa šlo ťažko. Prekvapilo ma, keď babka hneď po návrate do domčeka poznamenala: „Celkom tú prechádzku zvládol, všakže?“

S úsmevom som súhlasila. Pri pomyslení na dlhé prechádzky po pobreží, na ktoré sme s Rúfusom chodievali kedysi, ma však pochytil smútok a obavy. Možno má babka pravdu a viac pohybu ho dostane do formy. Rozhodla som sa, že sa s ním budem prechádzať aspoň dvakrát denne. Nepáčila sa mi predstava, že by po dedkovi prišla babka aj o Rúfusa, i keď sa hrdinsky tvárila, že samej je jej dobre.

ŠTVRTÁ KAPITOLA

Babka sa rozhodla vziať ma na obed. Prekvapene som si ju premerala.

„Pozyvám ťa,“ povedala. „Na rybu s hranolčekmi, mäsový koláč alebo aspoň na nejakú studenú misu a veľké pivo, aby sa ti do líc vrátila farba.“

„Si milá,“ odvetila som, premáhajúc nevoľnosť pri predstave takého obeda, „no ak mám byť úprimná, celkom by mi stačil domáci sendvič.“

„Hlúposť. Trvám na tom. Musím predsa vnučku pohostiť, keď si prišla oddýchnuť od toho mizerného mesta. Obleč si kabát, ideme ku Koňovi.“

Kôň bol typický dedinský hostinec – podľa babky ho nikto nikdy nevolal celým názvom Starý čierny kôň preto, lebo bol prídlhý. Mal trstinovú strechu, nepravidelné nabielo omietnuté steny a okná z farebného skla. Vnútri stál masívny kozub s útulnými výklenkami, na stenách viseli ozdobné kovania a starodávne fotografie dediny v sépiovej úprave. Na policiach vedľa baru sa vynímala zbierka krígľov (nik nevedel prečo). Ako jediný hostinec v dedine a širokom okolí spolu s obchodom predstavoval pre dedinčanov akési centrum. Nemohla som sa väčšmi myliť, keď som predpokladala, že ho nájdem v tento chladný sychravý deň poloprázdny.

Len čo sme vošli, horúčava z kozuba ma takmer omráčila, a aby toho nebolo málo, desiatky hlasov na nás samopašne

spustili pokriky ako „Ahoj, Peggy!“, „Ahoj, Sam!“ či dokonca „Ahoj, Peggina vnučka!“. Skôr než sme si vyzliekli kabáty, ľudia vyskakovali zo svojich miest a ponúkali nám najpohodlnejšie stoličky alebo najlepší stôl (najbližšie ku kozubu, ďaleko od prievanu), akoby sme prinajmenšom patrili do kráľovskej rodiny. Kým sme sa rozhodovali, Rúfus sa zvalil pred kozub, hlavu si spokojne položil medzi laby a hostinský Ted zreval na výčapníčku, aby mu priniesla misku vody.

Napokon sme sa usadili k stolu, ktorý podľa babky nestál od kozuba ani príďaleko, ani príliš blízko.

„Ako zvyčajne, Peggy?“ zvolal Ted s rukou na točke, pripravený načapovať jej malé čierne pivo. „A čo si dáš ty, Sam?“

„Len pomarančový džús a limonádu, prosím,“ požiadala som ho a vyhla som sa babkinu pohľadu. „Vďaka.“

„Si tu autom?“ zažartoval a ja som cítila, ako sa na mňa babka uprene díva.

„Takže si sa cez pôst vzdala aj alkoholu?“ prehodila.

Iba som prikývla. Udržať pred ňou tajomstvo bude ešte ťažšie, ako som si predstavovala, no urobím všetko, čo bude v mojich silách.

Práve som premýšľala nad novou výhovorkou, keď k nám podišla výčapníčka Suzie, mrzutá štyridsiatnička, ktorá podľa mňa nikdy neoplývala priateľskou povahou, a už vôbec nie taktom, a položila pred nás nápoje.

„Nechceš piť, aby si mohla pomôcť babke dostať sa domov, čo?“ opýtala sa.

„Ja pomoc nepotrebujem, ďakujem pekne,“ odsekla babka. „A keď budeš mať čas, rady by sme si pozreli jedálny lístok. Niežeby som ho nepoznala naspamäť,“ zašomrala si babka popod nos, keď sa Suzie odšuchtala. „Ted ho nezmenil hádam od roku tisícdeväťstosedemdesiatštyri.“

Sotva sme si objednali studené misy, už nás babkini kamaráti nútili dať si ďalší pohárik.

„Pozývam ťa na jeden, Peggy,“ volali ľudia. Ozvalo sa aj: „No tak, Peggina vnučka, čo je s tebou? Trocha vína ti neublíži.“ A vzápätí: „A čo pár kvapiek sherry? To neodmietne cez pôst ani farár!“

Poslednú poznámku utrúsil bradatý muž s červenou tvárou. Bol zhrbený, hrčovitý a vráskavý a pripomínal mi záhradného trpaslíka.

„Pamätáš si ešte starého Billyho Hendersona?“ opýtala sa babka, keď sa odviekol späť k baru. „Býva dolu pri škole. Kedysi pracoval ako kováč. Čoskoro bude mať hádam aj sto rokov, ale stále sa sem každý deň dokáže doteperiť na pár pív. Milý starček, no akosi priveľmi obľubuje ženy, ak chápeš, čo tým myslím.“

Takmer mi zabehlo. *Vážne?* Asi nikto nepripomínal dedinského Casanovu menej než on. Snažila som sa vyhnať si tú predstavu z hlavy.

Ako ďalšia sa pri našom stole zastavila na pohľad prísna žena so sivými vlasmi zopnutými do neupraveného drdola.

„Nora z pošty,“ pošepala mi babka, keď k nám pristúpila.

„Ako sa máš, Sam?“ opýtala sa. Ani nepočkala na odpoveď a už mi bez okolkov rozprávala, aký má teraz ťažký život, lebo v práci znižovali „personálny stav“ a ona teraz musí „celý deň drieť za menej ako almužnu“. Nie div, pokračovala, že na zvládnutie toľkého stresu potrebuje pohárik či dva. A potom sa ma vypytovala, prečo nechcem piť, či je abstinencia v Londýne teraz v móde tak ako tie smiešne diéty, ktoré vymysleli anorektické supermodelky. Lebo ak áno, tak je rada, že v Londýne nikdy nebola a ani sa tam nechystá.

„Úbohá krava,“ zašomrala babka, len čo sa Nora dostatočne vzdialila. „No to ma podrž, vraj stres! Pošta býva otvorená len tri dopoludnia v týždni, a vraj ‚personálny stav‘? Jej pomocníčku Frances vyhodili, lebo nemajú dosť roboty pre jednu, nieto ešte pre dve. Veľká škoda. Frances pracovala oveľa usilovnejšie než Nora, to ti poviem, a oveľa veselšie. Všetkým odľahne, keď tá stará babizňa odíde do dôchodku. Jediné, čo je na nej dobré, sú jej zlaté ruky.“

„Jej čo?“

„Je dobrá v záhradkárčení a sadení. Počas súťaže o najlepšie udržiavanú dedinu robieva pre všetkých závesné kóšky. Pýta za ne síce celý majetok, no ak si môžeme udržať prvenstvo, oplatí sa to.“

Práve vtedy tesne popri nás prechádzal k baru urastený mladík v rifliah a nepremokavej bunde a takmer babke prevrátil pivo. Zrejme mal naponáhlo, babka však vystrela ruku, aby ho zastavila. Pozrel na ňu s neskrývaným podráždením.

„Toto je niekto, s kým by si sa možno chcela porozprávať, Sam,“ povedala, ignorujúc jeho očividnú nechotu. „Pracuje v rovnakom odbore ako ty. Náš nový veterinár Joe Bradley.“

Mladík sa obrátil a neuveriteľne drzo na mňa zazrel.

„Toto je moja vnučka malá Sam,“ pokračovala babka pokojne, „aj ona pracuje so zvieratami, Joe.“

„Naozaj? Kde praxujete?“ opýtal sa bez štipky záujmu.

„Ach, nie som veterinárka,“ rozpačito som sa zasmiala. Nepohol ani brvou a mne sa naozaj nechcelo pokračovať, no on nepovedal nič a ja som mala pocit, že treba vyplniť ticho. „Som recepčná... na veterinárnej klinike v Londýne,“ dodala som potichu.

„Aha. Takže recepčná, chápem,“ povedal takým tónom, akoby som robila najhoršiu prácu na svete.

„Lenže vždy si sa chcela stať veterinárkou, či nie, Sam?“ poznamenala babka a tak do mňa štuchla, že mi skoro vypadla vidlička plná kapustového šalátu. „Už od útleho veku. Pamätám sa, keď si mala asi šesť rokov a našla si vtáčika so zlomeným krídlom...“

„Nuž, nepochybne ste mali zaujímavé detstvo,“ skočil jej do reči Joe, „ale obávam sa, že na takéto táraniny nemám celý deň. Niekto musí aj pracovať.“ Okato sa pozrel na hodinky. „Mám čas akurát tak na rýchly sendvič a kávu, takže ak dovoľíte....“ Zvrtol sa, skôr než sme mu stihli odpovedať. Keď popri nás prechádzal, obtrel sa o mňa bundou mokrou od dažďa a zamočil mi plece.

Tvár mi horela od poníženia. „Bezočivec jeden!“ zvolala som. „Mohol aspoň predstierať záujem, keď si mu rozprávala o tom drozdovi. Vlastne počkať, zabudla som, ja som ,len recepcná‘.“

„Asi má veľa práce,“ poznamenala babka a pokrčila plecami, „porozprávaš mu o tom nabudúce.“

Až naprší a uschne, pomyslela som si. Odmeranosť Joes Bradleyho bola ako ľadová sprcha. Aký odporný, arogantný človek. Ak ho v Hope Green počas najbližších dvoch týždňov ešte stretnem, budem ho ignorovať. S istými ľuďmi netreba strácať čas.

Nasledujúci deň som skúsila vziať Rúfusa na trochu dlhšiu prechádzku, aby som otestovala babkinu teóriu, že potrebuje iba niekoho v dobrej kondícii, kto by ho trošku rozhýbal.

Ešte sme len vyrazili z domu a už som cítila, ako mi prechádzka prospieva. Tak som sa znepokojovala tehotenstvom a Adamom, ba dokonca tým, že Rúfus je starý a nevládze chodiť, až mi starosti prerástli cez hlavu. So slzami na kra-

jíčku som sa rozhodla, že prechádzka ma upokojí. Zahĺbená do vlastných myšlienok, s Rúfusom pomaly cupkajúcim po mojom boku, som v polovici hlavnej ulice skočila do cesty vysokému štíhlemu mužovi vo svetloružovej vetrovke. Bežal za dvoma veľkými psami, ktoré ho ťahali za vôdzky.

„Hop! Prepáčte!“ ospravedlnila som sa a rýchlo som mu ustúpila.

„Moja chyba,“ odvetil s ospravedlňujúcim úsmevom. „Mabel! Tess!“ Psy ozlomkrky uháňali ďalej a ťahali ho z miesta, kde sme stáli. Nakoniec sa obrátili a klusali späť k nám. Jeden mi skočil na nohu a nadšene vrtel chvostom, druhý Rúfusa s podozrením oňuchával. „Tieto dva sa veľmi často von nedostanú a potom mi dávajú poriadne zabrať. Ste v poriadku?“

„Jasné. Mala som sa pozeráť, kade kráčam.“ Zohla som sa a pohľadkala psy po hlave. „Čo je to za plemeno?“ Oba boli hnedé, jeden tmavší a o čosi väčší než druhý.

„Kríženci – Mabel pravdepodobne teriéra.“ Ukázal na svetlejšieho psa. „Ale bohvie, kto sú Tessini rodičia.“ Zasmial sa. „Mimochodom, nie sú moje. Brávam ich na prechádzky namiesto majiteľov, celý deň pracujú.“

„To je od vás pekné.“ Usilovala som sa nezízať naňho. Napriek poddajným tmavým vlasom a chlapčenskému úsmevu som podľa vrások okolo očí a podľa sivých pramienkov vo vlasoch odhadovala, že má bližšie k štyridsiatke než k tridsiatke. Nešlo mi však do hlavy, prečo sa rozhodol obliecť si ružovú vetrovku, ktorá mu bola očividne primalá.

Jedným z možných vysvetlení bolo, že je gej. No dedinka Hope Green sa mi nezдалa taká pokroková.

„Ach nie, nechodím s nimi von len tak!“ zasmial sa znovu. „Je to moja práca. Teda jedna z mojich prác. Brávam

na prechádzky psy ľuďom, ako sú napríklad Crowtherovci, majitelia Tess a Mabel. Sčasti preto, lebo nemám vlastného psa. A čo je podstatnejšie, sčasti preto, že momentálne nemám poriadnu prácu.“

Smutne som sa naňho usmiala. Mne taká práca pripadala krásna. Zarábať si prechádzkami so psami, na čerstvom vzduchu, bez starostí a problémov... to musí byť veľmi pekné. No skôr než som sa mohla oddať ďalšiemu snívaniu, spustil, že si takto len privyrába, aby splatil nájomné a účty, zatiaľ čo sa pokúša uspieť ako reklamný textár na voľnej nohe. Z predchádzajúcej práce ho prepustili.

„Musíte to mať ťažké,“ súcitila som s ním.

„Nuž, našťastie som sám. Oveľa horšie by bolo, keby som mal ženu a deti.“

„Áno. Máte pravdu.“

Asi teda nie je gej, pomyslela som si.

Pozrela som dolu na Rúfusa. Využíval náš rozhovor na oddych a rozvaľoval sa na chodníku. Typický Rúfus. Usmiala som sa.

„Asi by som sa mala pohnúť, skôr než zaspím!“

„Idem späť do dediny. Pridám sa k vám, ak môžem. Prepáčte, že som vás unudil svojimi životnými problémami.“

„Nič sa nestalo. Aj ja mám psy veľmi rada. Raz by som chcela mať vlastného.“

Keď sme vykročili, všimla som si, ako ma uprene sleduje. „Ste tu nová? Váš pes mi je povedomý, ale...“

„Rúfus patrí mojej babke. Peggy – býva v ružovej chalupe na Meadow Croft, hneď za dedinským parkom. Ja som jej vnučka Sam. Prišla som len na dovolenku.“

„Peggy, samozrejme, poznám. Milá dáma. Tak teda, teší ma, Sam. Ja som David.“ Odmlčal sa a pokúsil sa mi